

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

16 lipca 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 249/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 249/02	Sprawa C-655/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 20 września 2017 r. w sprawie T-719/16 Berliner Stadtwerke GmbH/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 listopada 2017 r. przez Berliner Stadtwerke GmbH	2
2018/C 249/03	Sprawa C-656/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 20 września 2017 r. w sprawie T-204/16 Berliner Stadtwerke GmbH/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 listopada 2017 r. przez Berliner Stadtwerke GmbH	2
2018/C 249/04	Sprawa C-671/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2017 r. w sprawie T-366/16, Gaki / Europol, wniesione w dniu 27 listopada 2017 r. przez Anastasię-Soultanę Gaki	3
2018/C 249/05	Sprawa C-15/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 9 stycznia 2018 r. – Finnair PLC / Igor Turtschin i in.	3

2018/C 249/06	Sprawa C-223/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2018 r. w sprawie T-68/16, Deichmann SE / Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej wniesione w dniu 27 marca 2018 r. przez Deichmann SE	3
2018/C 249/07	Sprawa C-230/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Tirol (Austria) w dniu 30 marca 2018 r. – PI	4
2018/C 249/08	Sprawa C-239/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Oberlandesgericht (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH/Freistaat Thüringen	5
2018/C 249/09	Sprawa C-240/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2018 r. w sprawie T-69/17, Constantin Film Produktion GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 4 kwietnia 2018 r. przez Constantin Film Produktion GmbH	6
2018/C 249/10	Sprawa C-243/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-561/16, Galocha/Wspólne Przedsięwzięcie Fusion for Energy, wniesione w dniu 3 kwietnia 2018 r. przez Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej	7
2018/C 249/11	Sprawa C-245/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Udine (Włochy) w dniu 9 kwietnia 2018 r. – Fallimento Tecnoservice Int. Srl / Poste Italiane SpA	8
2018/C 249/12	Sprawa C-253/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Stadt Euskirchen / Rhenus Veniro GmbH & Co. KG	8
2018/C 249/13	Sprawa C-255/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2018 r. – State Street Bank International GmbH / Banca d'Italia	9
2018/C 249/14	Sprawa C-266/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polska) w dniu 17 kwietnia 2018 – Aqua med sp. z o.o. z siedzibą w Opalenicy przeciwko Irenie Skórze	10
2018/C 249/15	Sprawa C-267/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 17 kwietnia 2018 r. – Delta Antrepriză de Construcții și Montaj 93 SA / Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA	10
2018/C 249/16	Sprawa C-268/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău (Rumunia) w dniu 18 kwietnia 2018 r. – SC Onlineshop SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală a Vămilor	11
2018/C 249/17	Sprawa C-284/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2018 r. – Equitalia centro SpA / Poste Italiane SpA	12
2018/C 249/18	Sprawa C-286/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 marca 2018 r. – Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico	13
2018/C 249/19	Sprawa C-287/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 marca 2018 r. – Fusignano Due Srl / Ministero dello Sviluppo Economico	13
2018/C 249/20	Sprawa C-290/18: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska	14
2018/C 249/21	Sprawa C-311/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 9 maja 2018 r. – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems	15
2018/C 249/22	Sprawa C-316/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 maja 2018 r. – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs / The Chancellor, Masters and Scholars of the University of Cambridge	17

2018/C 249/23	Sprawa C-325/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 17 maja 2018 r. – Hampshire County Council / C.E.; N.E.	18
2018/C 249/24	Sprawa C-327/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 18 maja 2018 r. – Minister for Justice and Equality / R O	19
Sąd		
2018/C 249/25	Sprawa T-111/16: Wyrok Sądu z dnia 5 czerwca 2018 r. – Prada / EUIPO – The Rich Prada International (THE RICH PRADA) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego THE RICH PRADA — Wcześniejsze słowne i graficzne, krajowe i międzynarodowe, znaki towarowe PRADA — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego — Naruszenie charakteru odróżniającego lub renomy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd}	21
2018/C 249/26	Sprawa T-160/16: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Groningen Seaports i in./Komisja (Pomoc państwa — Zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych przyznane przez Niderlandy sześciu niderlandzkim publicznym portom morskim — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania)	21
2018/C 249/27	Sprawa T-210/16: Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Lukash / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwy skarżącej w wykazie osób objętych tymi środkami — Obowiązek uzasadnienia — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Błąd w ocenie — Prawo do obrony — Prawo do skutecznego środka prawnego — Prawo własności)	22
2018/C 249/28	Sprawa T-340/16: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Flatworld Solutions / EUIPO – Outsource Professional Services (Outsource 2 India) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy Outsource 2 India — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	23
2018/C 249/29	Sprawa T-461/16: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Kaddour / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie środków finansowych — Nadużycie władzy — Zasada dobrej administracji — Zasada powagi rzeczy osądzonej — Naruszenie art. 266 TFUE — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe — Proporcjonalność — Zasada niedyskryminacji)	24
2018/C 249/30	Sprawa T-770/16: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Korwin-Mikke / Parlament (Prawo instytucjonalne — Parlament Europejski — Regulamin Parlamentu — Zachowanie naruszające powagę Parlamentu i sprawny przebieg prac parlamentarnych — Sankcje dyscyplinarne polegające na utracie prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie i czasowym zawieszeniu uczestnictwa w całości prac Parlamentu — Wolność wypowiedzi — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa)	25
2018/C 249/31	Sprawa T-803/16: Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Glaxo Group / EUIPO – Celon Pharma (SALMEX) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy SALMEX — Wcześniejszy trójwymiarowy krajowy znak towarowy — Właściwość Izby Odwoławczej w zakresie badania z urzędu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 64 ust. 1 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 71 ust. 1 i art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	25
2018/C 249/32	Sprawa T-900/16: Wyrok Sądu z dnia 1 czerwca 2018 r. – Casual Dreams / EUIPO – López Fernández (Dayaday) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dayaday — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe DAYADAY i dayaday — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Renoma — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego}	26

2018/C 249/33	Sprawa T-163/17: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Consorzio di garanzia dell'olio extra vergine di oliva di qualità / Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Równoległe kampanie promocyjne oliwy z oliwek w państwach trzecich, jedna finansowana przez EFRG i dotycząca promocji oliwy z oliwek pochodzenia europejskiego i druga finansowana przez EFRROW i dotycząca promocji oliwy z oliwek pochodzenia hiszpańskiego — Brak koordynacji pomiędzy służbami Komisji odpowiedzialnymi za zarządzanie oboma programami — Szkoda majątkowa — Utrata zamówienia i utrata korzyści — Krzywda — Naruszenie wizerunku handlowego)	27
2018/C 249/34	Sprawa T-258/17: Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Arbutov / Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)	28
2018/C 249/35	Sprawa T-264/17: Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Uponor Innovation / EUIPO – Swep International (SMATRIX) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SMATRIX — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy AsyMatrix — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 76 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 rozporządzenia 2017/1001) — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Nieprzeprowadzenie oceny dowodu przedstawionego przed Wydziałem Sprzeciwów}	28
2018/C 249/36	Sprawa T-302/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (6000) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 6000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}	29
2018/C 249/37	Sprawa T-303/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (4000) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 4000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}	30
2018/C 249/38	Sprawa T-304/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (5000) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 5000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}	31
2018/C 249/39	Sprawa T-314/17: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Nosio / EUIPO (MEZZA) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MEZZA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Ograniczenie towarów — Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 49 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001)}	31
2018/C 249/40	Sprawa T-352/17: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Korwin-Mikke / Parlament (Prawo instytucjonalne — Parlament Europejski — Regulamin Parlamentu — Wypowiedź naruszająca powagę Parlamentu i sprawny przebieg prac parlamentarnych — Sankcje dyscyplinarne polegające na utracie prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie i czasowym zawieszeniu uczestnictwa w całości prac Parlamentu — Wolność wypowiedzi — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa)	32

2018/C 249/41	Sprawa T-393/10 INTP: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./ Komisja (Postępowanie — Wykładnia wyroku — Sprostowanie — Brak rozstrzygnięcia)	33
2018/C 249/42	Sprawa T-65/17: Postanowienie Sądu z dnia 17 kwietnia 2018 r. – Westbrae Natural/ EUIPO – Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COCONUT DREAM — Wycofanie sprzeciwu — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	33
2018/C 249/43	Sprawa T-465/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – VKR Holding/ EUIPO (VELUX) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego VELUX — Zastrzeżenie starszeństwa wcześniejszego krajowego słownego znaku towarowego VELUX — Uchylenie decyzji Izby Odwoławczej — Artykuł 103 rozporządzenia (UE) 2017/100 — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania}	34
2018/C 249/44	Sprawa T-228/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Transtec/ Komisja (Środek tymczasowy — Zamówienia publiczne — Umowa ramowa dotycząca świadczenia usług na rzecz państw trzecich będących beneficjentami pomocy zewnętrznej Unii — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	35
2018/C 249/45	Sprawa T-274/18: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Klymenko/ Rada	35
2018/C 249/46	Sprawa T-284/18: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2018 r. – Arbuzov/ Rada	36
2018/C 249/47	Sprawa T-285/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Pšonka/ Rada	37
2018/C 249/48	Sprawa T-289/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Pšonka/ Rada	38
2018/C 249/49	Sprawa T-292/18: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Portugalia/ Komisja	39
2018/C 249/50	Sprawa T-295/18: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2018 r. – Grecja/ Komisja	40
2018/C 249/51	Sprawa T-298/18: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Banco Comercial Português i in./ Komisja	41
2018/C 249/52	Sprawa T-326/18: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2018 r. – Herrero Torres/ EUIPO – DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)	42
2018/C 249/53	Sprawa T-334/18: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – Bodegas Altun/ EUIPO – Codornú (ANA DE ALTUN)	43
2018/C 249/54	Sprawa T-340/18: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – Gibson Brands/ EUIPO – Wilfer (Kształt gitary)	44
2018/C 249/55	Sprawa T-474/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sowaer/ Komisja	45
2018/C 249/56	Sprawa T-787/16: Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – QD/ EUIPO	45
2018/C 249/57	Sprawa T-199/17: Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – QD/ EUIPO	45
2018/C 249/58	Sprawa T-443/17: Postanowienie Sądu z dnia 30 maja 2018 r. – António Conde & Companhia/ Komisja	45
2018/C 249/59	Sprawa T-23/18: Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Nova Brands/ EUIPO – Natamil (Natamil)	45

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 249/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 240 z 9.7.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 231 z 2.7.2018

Dz.U. C 221 z 25.6.2018

Dz.U. C 211 z 18.6.2018

Dz.U. C 200 z 11.6.2018

Dz.U. C 190 z 4.6.2018

Dz.U. C 182 z 28.5.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 20 września 2017 r. w sprawie T-719/16 Berliner Stadtwerke GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 listopada 2017 r. przez Berliner Stadtwerke GmbH

(Sprawa C-655/17 P)

(2018/C 249/02)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Berliner Stadtwerke GmbH (przedstawiciele: O. Spieker i A. Schönfleisch, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 31 maja 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) częściowo odrzucił odwołanie jako niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalił je jako oczywiście bezzasadne oraz postanowił obciążyć wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 20 września 2017 r. w sprawie T-204/16 Berliner Stadtwerke GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 24 listopada 2017 r. przez Berliner Stadtwerke GmbH

(Sprawa C-656/17 P)

(2018/C 249/03)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Berliner Stadtwerke GmbH (przedstawiciele: O. Spieker i A. Schönfleisch, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 31 maja 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) częściowo odrzucił odwołanie jako niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalił je jako oczywiście bezzasadne oraz postanowił obciążyć wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2017 r. w sprawie T-366/16, Gaki / Europol, wniesione w dniu 27 listopada 2017 r. przez Anastasię-Soultanę Gaki

(Sprawa C-671/17 P)

(2018/C 249/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Anastasia-Soultana Gaki (przedstawiciel: G. Keisers, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol)

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) w części oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne, a w części je odrzucił jako oczywiście niedopuszczalne i postanowił, że wnosząca odwołanie pokryje własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 9 stycznia 2018 r. – Finnair PLC / Igor Turtschin i in.

(Sprawa C-15/18)

(2018/C 249/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca skargę rewizyjną: Finnair PLC

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: Igor Turtschin, Evgeniya Turtschina, Leon Turtschin

Postanowieniem Trybunału z dnia 6 czerwca 2018 r. sprawa zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2018 r. w sprawie T-68/16, Deichmann SE / Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej wniesione w dniu 27 marca 2018 r. przez Deichmann SE

(Sprawa C-223/18 P)

(2018/C 249/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deichmann SE (przedstawiciel: C. Onken, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej; Munich, SL

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 stycznia 2018 r. w sprawie T-68/17;

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2015 r. w sprawie R 2345/2014-4;
- tytułem żądania ewentualnego przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie drugiej strony postępowania oraz interwenienta kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że sporna decyzja narusza art. 51 ust. 1 lit. a) oraz art. 15 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w kilku aspektach. W szczególności Sąd błędnie ustalił znaczenie terminu „znak towarowy” użytego w art. 51 ust. 1 lit. a) oraz w art. 15 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

- (1) Po pierwsze, Sąd błędnie ocenił znaczenie oraz skutki prawne ustalenia, z jakim rodzajem znaku towarowego ma do czynienia. Błędnie przyjął, że nie ma znaczenia, czy sporny znak towarowy został uznany za graficzny znak towarowy, czy pozycyjny znak towarowy. Jednakże różnica między poszczególnymi znakami towarowymi ma znaczący wpływ na ich istotę, jak również sposób ich używania. Używanie spornego znaku towarowego w charakterze graficznego znaku towarowego zasadniczo różni się od sposobu, w jaki byłyby on używany w charakterze pozycyjnego znaku towarowego.
- (2) Po drugie, Sąd nie ustalił prawidłowo istoty spornego znaku towarowego, lecz uznał, że on znakiem pozycyjnym i tak go potraktował. Sporny znak towarowy jest znakiem graficznym, gdyż jako taki został zgłoszony i zarejestrowany, przy czym nie przedstawiono wobec niego żadnego opisu, czy też zastrzeżenia, które mogłyby sugerować, że jest inaczej. Samo użycie przerywanych linii nie oznacza jeszcze, że graficzny znak towarowy jest znakiem pozycyjnym.
- (3) W rezultacie Sąd błędnie przyjął, że Munich S.L. wykazała rzeczywiste używanie jej znaku poprzez przedstawienie sprzedawanego przez nią obuwia, na którego boku widnieją dwie przecinające się linie. Tego rodzaju używanie może być uznane jedynie za używanie pozycyjnego znaku towarowego, nie zaś za używanie graficznego znaku towarowego takiego jak znak towarowy będący przedmiotem niniejszego sporu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 154, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Tirol (Austria) w dniu 30 marca 2018 r. – PI

(Sprawa C-230/18)

(2018/C 249/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Tirol

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PI

Druga strona postępowania: Landespolizeidirektion Tirol

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 2 karty praw podstawowych, zgodnie z którym każdy obywatel Unii ma swobodę poszukiwania zatrudnienia, wykonywania pracy, korzystania z prawa przedsiębiorczości oraz świadczenia usług w każdym państwie członkowskim, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – tak jak § 19 ust. 3 Tiroler Landespolizeigesetz (ustawy o policji kraju związkowego Tyrol) opublikowanej w LGBL nr 60/1976, ostatnio zmieniony ustawą opublikowaną w LGBL nr 56/2017 – zezwala organom władzy na podejmowanie, nawet bez uprzedniego przeprowadzenia postępowania administracyjnego, środków przymusu bezpośredniego, niebędących jedynie środkami tymczasowymi, takich jak w szczególności zamknięcie zakładu na miejscu?

- 2) Czy art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z art. 41 i 52 karty, należy interpretować z punktu widzenia równości broni i skutecznego środka prawnego w taki sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – tak jak § 19 ust. 3 i 4 Tiroler Landespolizeigesetz – przewiduje stosowanie faktycznych środków przymusu bezpośredniego, w szczególności zamykanie zakładów, bez sporządzenia dokumentacji i bez potwierdzenia w stosunku do osoby, wobec której zastosowano te środki?
- 3) Czy art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z art. 41 i 52 karty, należy interpretować z punktu widzenia równości broni w taki sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – tak jak § 19 ust. 3 i 4 Tiroler Landespolizeigesetz – wymaga, by w celu uchylecia faktycznych środków przymusu bezpośredniego zastosowanych bez przeprowadzenia postępowania administracyjnego, w szczególności zamknięcia zakładu, osoba, wobec której zastosowano te faktyczne środki, złożyła uzasadniony wniosek o uchylenie tego zamknięcia?
- 4) Czy art. 47 karty praw podstawowych w związku z art. 52 karty w świetle wymogu skutecznego środka prawnego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – tak jak § 19 ust. 4 Tiroler Landespolizeigesetz – w przypadku faktycznego środka przymusu w postaci zamknięcia zakładu przewiduje, iż prawo do złożenia wniosku o uchylenie jest dopuszczalne jedynie pod określonymi warunkami?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer
Oberlandesgericht (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH/
Freistaat Thüringen**

(Sprawa C-239/18)

(2018/C 249/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Thüringer Oberlandesgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Strona pozwana: Freistaat Thüringen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1768/95 ⁽¹⁾ istnieje uprawnienie do domagania się informacji od organów urzędowych, jeżeli żądane informacje dotyczą wyłącznie gatunków roślin, a nie odnoszą się do odmiany roślin chronionych [wspólnotowym prawem do ochrony odmian roślin]?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi tego rodzaju, że takie uprawnienie istnieje:
 - a) Czy za organ urzędowy, który zajmuje się prowadzeniem kontroli produkcji rolniczej w rozumieniu art. 11 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1768/95, uznać należy organ, który zajmuje się kontrolą dofinansowywania rolników ze środków unijnych i w tym zakresie zbiera dane od rolników składających wnioski, które to dane odnoszą się również do gatunków roślin?

- b) Czy organ urzędowy jest uprawniony do odmowy udzielenia żądanych informacji, jeżeli ich udzielenie wymaga przetworzenia lub wyszczególnienia posiadanych przez organ danych przez osobę trzecią, co z kolei wiąże się z kosztami na poziomie ok. 6 000 EUR? Czy znaczenie ma tu okoliczność, że żądający udzielenia informacji jest gotowy pokryć powstałe koszty?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiające przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, Dz.U. 1995 L 173, s.14.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2018 r. w sprawie T-69/17,
Constantin Film Produktion GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione
w dniu 4 kwietnia 2018 r. przez Constantin Film Produktion GmbH**

(Sprawa C-240/18 P)

(2018/C 249/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Constantin Film Produktion GmbH (przedstawiciele: E. Saarmann i P. Baronikians, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie T-69/17;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

Sąd Unii Europejskiej niesłusznie odrzucił sporne zgłoszenie unijnego znaku towarowego, powołując się na bezwzględną podstawę odmowy rejestracji określoną w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾. Zgłoszone oznaczenie nie jest niezgodne z dobrymi obyczajami.

Przy dokonywaniu kontroli oceny dokonanej w niższej instancji Sąd popełnił następujące błędy:

Zamiast przeprowadzić ocenę zgłoszonego oznaczenia „Fack Ju Göhte”, Sąd dokonał analizy oznaczenia „Fuck you, Goethe”.

Sąd błędnie przyjął, że zgłoszone oznaczenie cechuje się nieodłączną wulgarnością, i nie uwzględnił przy tym, że oznaczenie złożone z kombinacji słów „Fack Ju Göhte” stanowi oryginalne oznaczenie posiadające charakter odróżniający, które dzięki nieprawidłowemu zapisowi staje się zabawne i niegroźne.

Sąd naruszył prawo, ponieważ potwierdził sposób, w jaki oznaczenie to będzie postrzegał właściwy krąg odbiorców niemieckojęzycznych ustalony przez niższą instancję. Wnosząca odwołanie udowodniła duży sukces, jakim cieszył się film „Fack Ju Göhte” w niemieckojęzycznej części Unii Europejskiej, a także dowiodła okoliczności, że właściwy krąg odbiorców kojarzy zgłoszone oznaczenie ze źródłem radości i zabawy. Nawet (znajdująca się w mniejszości) część odbiorców, która nigdy nie słyszała o tym filmie, nie może czuć się niezręcznie w przypadku zgłoszonego oznaczenia, które dotyczy wskazanych w zgłoszeniu towarów i usług, ponieważ fonetyczny zapis wystarczy, by pozbawić to oznaczenie poważnego charakteru. Zgłoszone oznaczenie nie zobowiązuje odbiorców do określonego zachowania, nie jest do nich bezpośrednio skierowane i nie rani też ich uczuć.

2. Naruszenie zasady równego traktowania

Nie zastosowawszy w niniejszym przypadku oceny zawartej w decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej dotyczącej oznaczenia „DIE WANDERHURE” (decyzja EUIPO z dnia 28 maja 2015 r. – R 2889/2014-4 – *Die Wanderhure*), Sąd arbitralnie potraktował istotnie podobne sprawy w odmienny sposób.

3. Naruszenie zasad pewności prawa i dobrej administracji

Poddawszy ocenie oznaczenie „Fuck you, Goethe”, zamiast „Fack Ju Göthe” i nie zastosowawszy ocen wynikających z decyzji WANDERHURE, Sąd wydał orzeczenie, które nie było możliwe do przewidzenia i do zweryfikowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [Dz.U. 2009, L 78, s. 1 ze zmianami, zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-561/16,
Galocha/Wspólne Przedsięwzięcie Fusion for Energy, wniesione w dniu 3 kwietnia 2018 r. przez
Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii
Termojądrowej**

(Sprawa C-243/18 P)

(2018/C 249/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej (przedstawiciele: G. Poszler i R. Hanak, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Yosu Galocha

Żądania wnoszącego odwołanie:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-561/16, w którym Sąd stwierdził nieważność list rezerwy kadrowej postępowania w sprawie naboru F4E/CA/ST/FGIV/2015/001 oraz decyzji Fusion for Energy w sprawie zatrudnienia laureatów;
- w razie uchylenia przez Trybunał wyroku Sądu w orzeczeniu końcowym, obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami poniesionymi we wspomnianej instancji i w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie zasady proporcjonalności i w konsekwencji nałożenie niewspółmiernej kary na osoby trzecie będące beneficjentami decyzji, która okazała się być nieprawidłowa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Udine (Włochy) w dniu 9 kwietnia 2018 r. – Fallimento Tecnoservice Int. Srl / Poste Italiane SpA**(Sprawa C-245/18)**

(2018/C 249/11)

*Język postępowania: włoski***Sąd odsyłający**

Tribunale ordinario di Udine

Strony w postępowaniu głównym*Strona powodowa:* Fallimento Tecnoservice Int. Srl*Strona pozwana:* Poste Italiane SpA**Pytanie prejudycjalne**

Czy art. 74 i 75 dyrektywy 2007/64/WE⁽¹⁾, w brzmieniu obowiązującym w dniu 3 sierpnia 2015 r. i w zakresie obowiązków oraz granic odpowiedzialności dostawcy usług płatniczych, transponowane do włoskiego porządku prawnego przez art. 24 i 25 dekretu ustawodawczego nr 1[1]/201[0], należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie wyłącznie do dostawcy usług płatniczych osoby zlecającej wykonanie takiej usługi, czy też w ten sposób, że znajdują one zastosowanie również do dostawcy usług płatniczych odbiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Stadt Euskirchen / Rhenus Veniro GmbH & Co. KG**(Sprawa C-253/18)**

(2018/C 249/12)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Stadt Euskirchen*Strona przeciwna:* Rhenus Veniro GmbH & Co. KG*przy udziale:* SVE Stadtverkehr Euskirchen GmbH, RVK Regionalverkehr Köln GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ ustanawiający obowiązek samodzielnego świadczenia przeważającej części usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego wyklucza zlecenie przez podmiot wewnętrzny świadczenia tej przeważającej części usług spółce, w której podmiot ten posiada 2,5 % udziałów, a pozostałe udziały posiadają pośrednio lub bezpośrednio inne właściwe organy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, Dz.U. L 315, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2018 r. – State Street Bank International GmbH / Banca d'Italia

(Sprawa C-255/18)

(2018/C 249/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: State Street Bank International GmbH

Strona pozwana: Banca d'Italia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „zmiany statusu”, które w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (UE) 2015/63⁽¹⁾, nie wpływają na obowiązek składkowy, obejmują także połączenie w drodze przejścia instytucji podlegającej uprzednio nadzorowi krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez spółkę dominującą z innego państwa członkowskiego, które nastąpiło w okresie składkowym, oraz, czy zasada ta dotyczy także sytuacji, w której przejście oraz wynikające z niego rozwiązanie instytucji nastąpiły w roku 2015, w momencie, gdy ani krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ani fundusz krajowy nie zostały jeszcze formalnie ustanowione przez państwo członkowskie, zaś wysokość składek nie została jeszcze obliczona?
- 2) Czy tenże art. 12 rozporządzenia (UE) 2015/63 w związku z art. 14 tego rozporządzenia oraz art. 103 i 104 dyrektywy 2014/59/UE⁽²⁾ winien być interpretowany w ten sposób, że również w przypadku połączenia w drodze przejścia przez spółkę dominującą z innego państwa członkowskiego w roku składkowym, instytucja powinna być zobowiązana do zapłaty składki za cały ten rok, nie zaś w kwocie proporcjonalnej do liczby miesięcy, w czasie których podlegała ona nadzorowi organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pierwszego państwa członkowskiego, analogicznie do przepisów dotyczących instytucji „niedawno objętych nadzorem”, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/63?
- 3) Czy w rozumieniu dyrektywy 2014/59/UE oraz rozporządzenia (UE) 2015/63, a także zasad regulujących system narzędzi służących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków te same przepisy uchwalone w odniesieniu do składki zwyczajnej, a w szczególności art. 12 ust. 2 rozporządzenia 2015/63 powinny być stosowane – w odniesieniu do momentu określenia podmiotów zobowiązanych do uiszczania składki oraz wysokości składki – także do składki nadzwyczajnej, uwzględniając jej charakter oraz przesłanki stanowiące podstawę jej nałożenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11, s. 44).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173, s. 190).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polska) w dniu 17 kwietnia 2018 – Aqua med sp. z o.o. z siedzibą w Opalenicy przeciwko Irenie Skórze

(Sprawa C-266/18)

(2018/C 249/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aqua med sp. z o.o. z siedzibą w Opalenicy

Strona pozwana: Irena Skóra

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przeprowadzana przez sąd krajowy z urzędu kontrola postanowień umowy zawartej z konsumentem w kwestii określenia sądu właściwego do rozpoznania sporu, a która znajduje oparcie w art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ i orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (w sprawie C-243/08 Pannom GSM Zrt. Przeciwko Erzsebet Sustiknc Gyórfi), winna także obejmować takie postanowienia umowy, które wprawdzie regulują kwestię właściwości sądu do rozstrzygnięcia sporu między stronami, ale w ten tylko sposób, że odsyłają do regulacji prawa krajowego?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze – czy podjęta przez sąd kontrola powinna doprowadzić do zastosowania reguł właściwości w taki sposób, aby zapewnić konsumentowi ochronę wynikającą z treści dyrektywy, a co za tym idzie możliwości rozpoznania sprawy przez sąd umiejscowiony najbliżej wobec miejsca zamieszkania/stałego pobytu konsumenta?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s.29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 17 kwietnia 2018 r. – Delta Antrepriză de Construcții și Montaj 93 SA / Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA

(Sprawa C-267/18)

(2018/C 249/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delta Antrepriză de Construcții și Montaj 93 SA

Strona pozwana: Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 57 ust. 4 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że rozwiązanie umowy w sprawie zamówienia publicznego z powodu tego, że część robót została zlecona podwykonawcom bez zgody instytucji zamawiającej, stanowi znaczące lub uporczywe niedociągnięcie w spełnieniu istotnego wymogu w ramach wcześniejszej umowy w sprawie zamówienia publicznego, które prowadzi do wykluczenia wykonawcy z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014 L 94, s. 65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău (Rumunia) w dniu 18 kwietnia 2018 r. – SC Onlineshop SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală a Vămilor

(Sprawa C-268/18)

(2018/C 249/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Onlineshop SRL

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală a Vămilor

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 2016/1821 z dnia 6 października 2016 r.⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że urządzenia takie jak systemy nawigacji GPS PNI S 506, będące przedmiotem niniejszego sporu, należy klasyfikować do podpozycji taryfowej 8526 91, podpozycji 8526 91 20, czy do pozycji 8528, podpozycji 8528 59 00 tej Nomenklatury?
- 2) Czy brzmienie Nomenklatury scalonej nadane kolejno rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 698/2012⁽³⁾ i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 459/2014⁽⁴⁾ mają znaczenie w celu określenia prawidłowej klasyfikacji taryfowej urządzeń takich jak systemy nawigacji, będące przedmiotem niniejszego sporu, w ten sposób, że mogą mieć analogiczne zastosowanie do produktów wykazujących podobieństwo do systemu nawigacji, o którym mowa i czy analogiczne zastosowanie tych przepisów potwierdza wykładnię [Nomenklatury scalonej] dokonaną przez administrację celną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2016/1821 z dnia 6 października 2016 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2016, L 294, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 698/2012 z dnia 25 lipca 2012 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2012, L 203, s. 34).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 459/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. zmieniające niektóre rozporządzenia dotyczące klasyfikacji towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2014, L 133, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2018 r. – Equitalia centro SpA / Poste Italiane SpA

(Sprawa C-284/18)

(2018/C 249/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie (druga strona postępowania kasacyjnego): Equitalia centro SpA

Druga strona postępowania (i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną): Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 legge (ustawy) nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane – również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. – zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczonego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym korzystanie z metod płatności i poboru podatków za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby – w odpowiedzi na pierwsze pytanie – ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem – stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych – od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidentium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 legge (ustawy) nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „prowizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. ustanowiła wysokość wspomnianej prowizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 [akapit pierwszy] TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvaistoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 legge (ustawy) nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „prowizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana i/lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 9 marca 2018 r. – Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-286/18)

(2018/C 249/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Agrenergy Srl

Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Wnosi się o stwierdzenie przez Trybunał, czy art. 3 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ należy interpretować – także w świetle ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz całościowego systemu regulacji wdrożonego przez dyrektywę w celu promowania produkcji energii ze źródeł odnawialnych – w ten sposób, że wyklucza on zgodność z prawem UE uregulowania krajowego pozwalającego rządowi włoskiemu na zarządzenie w drodze kolejnych rozporządzeń wykonawczych obniżenia, a nawet zniesienia ustalonych wcześniej taryf stymulujących.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 9 marca 2018 r. – Fusignano Due Srl / Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-287/18)

(2018/C 249/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Fusignano Due Srl

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Wnosi się o stwierdzenie przez Trybunał, czy art. 3 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ należy interpretować – także w świetle ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz całościowego systemu regulacji wdrożonego przez dyrektywę w celu promowania produkcji energii ze źródeł odnawialnych – w ten sposób, że wyklucza on zgodność z prawem UE uregulowania krajowego pozwalającego rządowi włoskiemu na zarządzenie w drodze kolejnych rozporządzeń wykonawczych obniżenia, a nawet zniesienia ustalonych wcześniej taryf stymulujących.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska**(Sprawa C-290/18)**

(2018/C 249/20)

*Język postępowania: portugalski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i C. Hermes, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Portugalska**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska, poprzez niewyznaczenie 7 terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r.⁽¹⁾ oraz poprzez niewyznaczenie 54 terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r.⁽²⁾, jako specjalnych obszarów ochrony możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 4 decyzji 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽³⁾.
- Stwierdzenie, że Republika Portugalska, poprzez niepodjęcie koniecznych środków ochronnych odpowiadających ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych 7 terenach atlantyckiego regionu biogeograficznego, uznanych w decyzji 2004/813/WE Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. i na 54 terenach śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r., uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.
- Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Republika Portugalska powinna była wyznaczyć jako specjalne obszary ochrony 7 terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. i 54 tereny śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mające znaczenie dla Wspólnoty, uznane w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w maksymalnym terminie sześciu lat od dnia wydania wspomnianych decyzji. Wskazany termin upłynął odpowiednio w dniu 7 grudnia 2010 r. i w dniu 19 lipca 2012 r. Republika Portugalska nie wyznaczyła jednak terenów mających znaczenie dla Wspólnoty jako specjalnych obszarów ochrony.

W art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG nałóżono na państwa członkowskie obowiązek utworzenia dla specjalnych obszarów ochrony koniecznych środków ochronnych obejmujących, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

Komisja uważa, że środki podjęte przez Republikę Portugalską – a mianowicie zarówno plan sektorowy Natura 2000, jak i inne środki, na które powołują się władze portugalskie – nie odpowiadają szczególnym ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II do dyrektywy i że zatem nie mogą być uznane za „konieczne środki ochronne” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy.

- (¹) Decyzja Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2004, L 387, s. 1).
- (²) Decyzja Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 259, s. 1).
- (³) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 9 maja 2018 r. – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

(Sprawa C-311/18)

(2018/C 249/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Data Protection Commissioner

Strona przeciwna: Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

Pytania prejudycjalne

1. W sytuacji, gdy dane osobowe są przekazywane przez prywatne przedsiębiorstwo z państwa członkowskiego Unii Europejskiej do prywatnego przedsiębiorstwa w państwie trzecim w celach komercyjnych na podstawie decyzji 2010/87/UE (¹) w brzmieniu zmienionym decyzją Komisji 2016/2297 (²) i mogą być dalej przetwarzane w tym państwie trzecim przez jego organy dla celów bezpieczeństwa narodowego, ale także dla celów egzekwowania prawa i prowadzenia spraw zagranicznych w tym kraju trzecim, czy prawo Unii Europejskiej (w tym także Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, zwana dalej „kartą”) ma zastosowanie do przekazywania danych niezależnie od postanowień art. 4 ust. 2 TUE w odniesieniu do bezpieczeństwa narodowego i od postanowień art. 3 ust. 2 tiret pierwsze dyrektywy 95/46/WE (³) (zwanej dalej „dyrektywą”) w odniesieniu do bezpieczeństwa publicznego, obronności i bezpieczeństwa państwa?
2. (1) przy określaniu, czy przekazywanie danych w oparciu o decyzję 2010/87/UE z Unii Europejskiej do państwa trzeciego, gdzie mogą one być dalej przetwarzane dla celów bezpieczeństwa narodowego, czy właściwym punktem odniesienia dla celów dyrektywy jest:
 - (a) karta, TUE, TFUE, dyrektywa, EKPC (czy też jakikolwiek inny przepis prawa Unii); czy
 - (b) prawa krajowe jednego lub większej liczby państw członkowskich?
- (2) Jeżeli właściwym punktem odniesienia jest określony w lit. (b), czy obejmuje on także praktyki w kontekście bezpieczeństwa narodowego w jednym lub większej liczbie państw członkowskich?

3. Przy ocenie, czy państwo trzecie zapewnia poziom ochrony wymagany przez prawo Unii Europejskiej dla danych osobowych przekazywanych do tego państwa w rozumieniu art. 26 dyrektywy, czy poziom ochrony w państwie trzecim powinien być oceniany poprzez odniesienie do:

(a) obowiązujących przepisów w państwie trzecim, wynikających z jego prawa krajowego lub zobowiązań międzynarodowych oraz z praktyk mających na celu zapewnienie zgodności z tymi przepisami, zasad wykonywania zawodu i środków bezpieczeństwa, które są przestrzegane w tym państwie trzecim;

czy

(b) przepisów, o których mowa w lit. (a) wraz z praktykami administracyjnymi, regulacyjnymi i praktykami w zakresie zgodności oraz polityką w zakresie środków bezpieczeństwa, procedurami, protokołami, mechanizmami kontroli i systemami pozasądowego rozstrzygania sporów istniejącymi w tym państwie trzecim?

4. Przy uwzględnieniu stanu faktycznego ustalonego przez High Court w odniesieniu do prawa Stanów Zjednoczonych, czy przekazywanie danych osobowych z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych na podstawie decyzji 2010/87/UE narusza prawa osób fizycznych wynikające z art. 7 i/lub 8 karty?

5. Przy uwzględnieniu stanu faktycznego ustalonego przez High Court w odniesieniu do prawa Stanów Zjednoczonych, jeżeli dane osobowe są przekazywane z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych na podstawie decyzji 2010/87/UE:

(a) Czy poziom ochrony w prawie Stanów Zjednoczonych zapewnia poszanowanie istoty prawa osób fizycznych do korzystania ze środków prawnych w związku z naruszeniem ich praw do prywatności danych osobowych zagwarantowanych przez 47 karty?

Jeżeli odpowiedź na pytanie (a) jest twierdząca,

(b) Czy ograniczenia, jakie nakłada prawo Stanów Zjednoczonych na prawo jednostki do korzystania z sądowych środków ochrony prawnej w kontekście bezpieczeństwa narodowego Stanów Zjednoczonych, są proporcjonalne w rozumieniu art. 52 karty i nie wykraczają poza to, co jest niezbędne w społeczeństwie demokratycznym dla celów bezpieczeństwa narodowego?

6. (1) Jaki jest poziom ochrony, który należy zapewnić przy przekazywaniu danych osobowych do państwa trzeciego na podstawie klauzul umownych przyjętych zgodnie z decyzją Komisji w oparciu o art. 26 ust. 4 w świetle przepisów dyrektywy, a w szczególności art. 25 i 26 w związku z kartą?

(2) Jakie kwestie należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy poziom ochrony danych osobowych przekazywanych do państwa trzeciego na podstawie decyzji 2010/87/UE spełnia wymogi dyrektywy i karty?

7. Czy okoliczność, że standardowe klauzule umowne obowiązują pomiędzy podmiotem przekazującym a odbierającym dane i nie są wiążące dla władz krajowych państwa trzeciego, które mogą wymagać od podmiotu odbierającego dane udostępniania jego służbom bezpieczeństwa w celu dalszego przetwarzania danych osobowych przekazywanych na mocy klauzul przewidzianych w decyzji 2010/87/UE, wyklucza zapewnienie przez te klauzule odpowiednich zabezpieczeń zgodnie z art. 26 ust. 2 dyrektywy?

8. Jeżeli podmiot odbierający dane w państwie trzecim jest objęty przepisami dotyczącymi nadzoru, które zdaniem organu ochrony danych są sprzeczne z klauzulami załącznika do decyzji 2010/87/UE lub art. 25 i 26 dyrektywy i/lub kartą, czy organ ds. ochrony danych jest zobowiązany do skorzystania ze swoich uprawnień wykonawczych zgodnie z art. 28 ust. 3 dyrektywy w celu zawieszenia przepływu danych, czy też wykonywanie tych uprawnień jest ograniczone do sytuacji wyjątkowych, w świetle motywu 11 dyrektywy, względnie czy organ ochrony danych w ramach swobodnego uznania może nie zawieszać przepływu danych?

9. (1) Dla celów art. 25 ust. 6 dyrektywy, czy decyzja (UE) 2016/1250⁽⁴⁾ (zwana dalej „decyzją w sprawie Tarczy Prywatności”) stanowi ustalenie o powszechnym zastosowaniu wiążące dla organów ochrony danych osobowych oraz sądów państw członkowskich stwierdzające, że Stany Zjednoczone zapewniają odpowiedni stopień ochrony w rozumieniu art. 25 ust. 2 dyrektywy, co wynika z prawa krajowego Stanów Zjednoczonych lub z międzynarodowych zobowiązań, jakie państwo to przyjęło?
- (2) Jeżeli nie, jakie znaczenie, jeśli w ogóle, ma decyzja w sprawie Tarczy Prywatności przy prowadzeniu oceny adekwatności zabezpieczeń przewidzianych dla danych przekazywanych do Stanów Zjednoczonych na mocy decyzji 2010/87/UE?
10. Przy uwzględnieniu ustaleń High Court w odniesieniu do prawa Stanów Zjednoczonych, czy powołanie Rzecznika ds. Tarczy Prywatności zgodnie z załącznikiem A do załącznika III do decyzji w sprawie Tarczy Prywatności, w związku z istniejącym systemem w Stanach Zjednoczonych zapewnia, że prawo Stanów Zjednoczonych przewiduje środek ochrony prawnej dla osób, których dane osobowe są przekazywane do Stanów Zjednoczonych na podstawie decyzji 2010/87/UE, zgodny z art. 47 karty?
11. Czy decyzja 2010/87/UE narusza art. 7, 8 i/lub 47 karty?

- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 lutego 2010 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych podmiotom przetwarzającym dane mającym siedzibę w krajach trzecich na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2010, L 39, s. 5).
- ⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2297 z dnia 16 grudnia 2016 r. zmieniająca decyzje 2001/497/WE i 2010/87/UE w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych państwom trzecim oraz podmiotom przetwarzającym dane mającym siedzibę w takich państwach, na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2016, L 344, s. 100).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31).
- ⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r. przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE-USA (Dz.U. 2016, L 207, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 maja 2018 r. – Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs / The Chancellor, Masters and Scholars of the University of Cambridge

(Sprawa C-316/18)

(2018/C 249/22)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Strona przeciwna: The Chancellor, Masters and Scholars of the University of Cambridge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy dokonać rozróżnienia pomiędzy transakcjami zwolnionymi z podatku a transakcjami niepodlegającymi opodatkowaniu w celu ustalenia, czy VAT zapłacony z tytułu takich transakcji podlega odliczeniu?

- 2) W przypadku gdy opłaty za zarządzanie są ponoszone wyłącznie w odniesieniu do działalności inwestycyjnej niepodlegającej opodatkowaniu, czy jest jednak możliwe ustanowienie niezbędnego powiązania między tymi kosztami a działalnością gospodarczą, która jest finansowana z dochodu z tej inwestycji, tak aby umożliwić odliczenie VAT poprzez odniesienie do charakteru i zakresu całej działalności gospodarczej, wobec której istnieje prawo do odliczenia VAT? W jakim zakresie istotne jest rozważenie celów, na jakie osiągnięty dochód zostanie przeznaczony?
- 3) Czy należy wprowadzić rozróżnienie między VAT zapłaconym w celu zapewnienia dokapitalizowania działalności gospodarczej a VAT wytwarzającym własne źródła dochodów, odrębne od jakiegokolwiek dochodu uzyskanego z całej działalności gospodarczej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 17 maja 2018 r. – Hampshire County Council / C.E.; N.E.**

(Sprawa C-325/18)

(2018/C 249/23)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Hampshire County Council

Druga strona postępowania: C.E.; N.E.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w razie zarzucanego bezprawnego uprowadzenia dzieci z państwa ich zwykłego pobytu przez ich rodziców lub innych członków rodziny z naruszeniem orzeczenia sądowego uzyskanego przez organ publiczny tego państwa, taki organ publiczny może wystąpić o wykonanie każdego orzeczenia sądowego zarządzającego powrót dzieci do tego państwa przez sądy innego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami rozdziału III rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾, czy też takie działanie stanowiłoby bezprawne naruszenie przez ten organ art. 11 tego rozporządzenia i konwencji haskiej z 1980 r. lub stanowiłoby innego rodzaju naruszenie przez ten organ praw lub nadużycie przepisów?
- 2) Czy w sprawie dotyczącej zawartych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2201/2003 przepisów odnoszących się do wykonywania orzeczeń przysługuje jurysdykcja w odniesieniu do przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 33 ust. 5, w przypadku gdy opóźnienie jest zasadniczo nieznaczne, a termin byłby w innych okolicznościach przedłużony na podstawie krajowych norm prawa procesowego?
- 3) Bez uszczerbku dla pytania drugiego, czy działania zagranicznego organu publicznego, który zabiera dzieci, których dotyczy spór, z terytorium objętego jurysdykcją państwa członkowskiego, na podstawie orzeczenia w sprawie stwierdzenia wykonalności wydanego w procedurze ex parte zgodnie z art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003, lecz przed *doręczeniem* takiego orzeczenia rodzicom, co pozbawia rodziców możliwości skorzystania z przysługujących im praw do wystąpienia o zawieszenie wykonania takiego orzeczenia do czasu rozpatrzenia środka zaskarżenia, naruszają istotę praw przysługujących rodzicom na podstawie art. 6 EKPC lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, skutkiem czego należałoby dopuścić możliwość przedłużenia terminu (na potrzeby art. 33 ust. 5 tego rozporządzenia)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2016, L 99, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 18 maja 2018 r. – Minister for Justice and Equality / R O

(Sprawa C-327/18)

(2018/C 249/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Minister for Justice and Equality

Osoba ścigana: R O

Pytania prejudycjalne

Mając na uwadze:

- a) złożenie przez Zjednoczone Królestwo notyfikacji na podstawie art. 50 TUE;
 - b) niepewność co do kształtu umów, które zostaną zawarte między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem w celu uregulowania ich stosunków po wyjściu Zjednoczonego Królestwa [z Unii]; oraz
 - c) wynikającą z tego niepewność co do zakresu, w jakim ścigany będzie mógł w praktyce korzystać z praw wynikających z traktatów, karty lub odpowiednich przepisów niższej rangi, gdyby został przekazany Zjednoczonemu Królestwu i przebywał w zakładzie karnym po wyjściu Zjednoczonego Królestwa [z Unii];
- 1) czy prawo Unii wymaga, aby wykonujące nakaz państwo członkowskie odmówiło przekazania Zjednoczonemu Królestwu osoby, wobec której wydano europejski nakaz aresztowania, której przekazanie byłoby w innym przypadku wymagane zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego,
 - (i) w każdym wypadku?
 - (ii) w niektórych wypadkach, uwzględniając szczególne okoliczności danej sprawy?
 - (iii) w żadnym wypadku?
 - 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi wskazanej w pkt (ii), jakie są kryteria lub przesłanki, które sąd wykonujący nakaz państwa członkowskiego musi ocenić w celu ustalenia, czy przekazanie jest zakazane?
 - 3) Czy w kontekście pytania drugiego sąd wykonujący nakaz państwa członkowskiego ma obowiązek zawiesić postępowanie w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania w oczekiwaniu na większą jasność co do przepisów, które będą obowiązywać po wystąpieniu z Unii danego państwa członkowskiego, które wydało nakaz
 - (i) w każdym wypadku?
 - (ii) w niektórych wypadkach, uwzględniając szczególne okoliczności danej sprawy?
 - (iii) w żadnym wypadku?

- 4) W przypadku gdy na pytanie trzecie należy udzielić odpowiedzi wskazanej w pkt (ii), jakie są kryteria lub przesłanki, które sąd wykonujący nakaz państwa członkowskiego musi ocenić w celu ustalenia, czy konieczne jest zawieszenie postępowania w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania?
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 czerwca 2018 r. – Prada/ EUIPO – The Rich Prada International (THE RICH PRADA)

(Sprawa T-111/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego THE RICH PRADA — Wcześniejsze słowne i graficzne, krajowe i międzynarodowe, znaki towarowe PRADA — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego — Naruszenie charakteru odróżniającego lub renomy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd}

(2018/C 249/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Prada SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Jacobacci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: The Rich Prada International PT (Surabaja, Indonezja) (przedstawiciel: Y. Zhou, solicitor)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 stycznia 2016 r. (sprawy połączone R 3076/2014-2 i R 3186/2014-2), sprostowaną w dniu 14 marca 2017 r., dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Prada a The Rich Prada International.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Prada SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Groningen Seaports i in./Komisja

(Sprawa T-160/16) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych przyznane przez Niderlandy sześciu niderlandzkim publicznym portom morskim — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania)

(2018/C 249/26)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Groningen Seaports NV (Delfzijl, Niderlandy) oraz 5 innych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo E. Pijnacker Hordijk i I. Kieft, następnie A. Kleinhout i C. Zois, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë, B. Stromsky i J.-F. Brakeland, następnie S. Noë i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: J. Langer i M. Bulterman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/634 z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.25338 (2014/C) (ex E 3/2008 i ex CP 115/2004) wdrożonej przez Niderlandy – Zwolnienie z podatku od osób prawnych przedsiębiorstw publicznych (Dz.U. 2016, L 113, s. 148).

Sentencja

- 1) *Havenbedrijf Moerdijk NV* zostaje dopuszczona do wstąpienia do sprawy w miejsce *Havenschap Moerdijk* jako strona skarżąca.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) *Groningen Seaports NV* oraz inne skarżące, których nazwy figurują w załączniku, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Lukash / Rada

(Sprawa T-210/16) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwy skarżącej w wykazie osób objętych tymi środkami — Obowiązek uzasadnienia — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Błąd w ocenie — Prawo do obrony — Prawo do skutecznego środka prawnego — Prawo własności)

(2018/C 249/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Olena Lukash (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokat M. Cessieux)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i J.P. Hix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE, mające na celu stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 26) i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 1), po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB (Dz.U. 2015, L 62, s. 25) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 62, s. 1), po trzecie, decyzji Rady (WPZiB) 2015/876 z dnia 5 czerwca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB (Dz.U. 2015, L 142, s. 30) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/869 z dnia 5 czerwca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 142, s. 1), po czwarte, decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB (Dz.U. 2016, L 60, s. 76) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 (Dz.U. 2016, L 60, s. 1), oraz po piąte, decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB (Dz.U. 2017, L 58, s. 34) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 (Dz.U. 2017, L 58, s. 1) w zakresie, w jakim umieszczono i utrzymano nazwisko skarżącej w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosuje się te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Olena Lukash zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Flatworld Solutions / EUIPO – Outsource Professional Services
(Outsource 2 India)
(Sprawa T-340/16) ⁽¹⁾**

**{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku —
Graficzny unijny znak towarowy Outsource 2 India — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}**

(2018/C 249/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Flatworld Solutions Pvt Ltd (Bengaluru, Indie) (przedstawiciele: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche, B. Köhn-Gerdes i J. Schumacher)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Interwenient przed Sądem: Outsource Professional Services Ltd (Friedrichshafen, Niemcy), dopuszczona do wstąpienia w miejsce drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą (przedstawiciel: adwokat A. Kempter)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 kwietnia 2016 r. (sprawa R 611/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Flatworld Solutions a Outsource2India.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 15 kwietnia 2016 r. (sprawa R 611/2015-4).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Flatworld Solutions Pvt Ltd.
- 3) Outsource Professional Services Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Kaddour / Rada**(Sprawa T-461/16) ⁽¹⁾****(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie środków finansowych — Nadużycie władzy — Zasada dobrej administracji — Zasada powagi rzeczy osądzonej — Naruszenie art. 266 TFUE — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe — Proporcjonalność — Zasada niedyskryminacji)**

(2018/C 249/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Khaled Kaddour (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: V. Davies i V. Wilkinson, solicitors, R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo J. Bauerschmidt i G. Étienne, następnie J. Bauerschmidt i S. Kyriakopoulou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 125) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 30) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Khaled Kaddour pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Korwin-Mikke / Parlament(Sprawa T-770/16) ⁽¹⁾

(Prawo instytucjonalne — Parlament Europejski — Regulamin Parlamentu — Zachowanie naruszające powagę Parlamentu i sprawny przebieg prac parlamentarnych — Sankcje dyscyplinarne polegające na utracie prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie i czasowym zawieszeniu uczestnictwa w całości prac Parlamentu — Wolność wypowiedzi — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa)

(2018/C 249/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Janusz Korwin-Mikke (Józefów, Polska) (przedstawiciele: adwokaci M. Cherchi i A. Daoût)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Alonso de León i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie oparte na art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2016 r. oraz decyzji Prezydium Parlamentu z dnia 1 sierpnia 2016 r., nakładających na skarżącego sankcję utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres sześciu dni oraz czasowego zawieszenia uczestnictwa w całości prac Parlamentu na okres pięciu kolejnych dni, a po drugie, przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 1 sierpnia 2016 r.
- 2) Żądanie odszkodowawcze zostaje oddalone.
- 3) Janusz Korwin-Mikke i Parlament Europejski pokrywają swoje własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Glaxo Group / EUIPO – Celon Pharma (SALMEX)(Sprawa T-803/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy SALMEX — Wcześniejszy trójwymiarowy krajowy znak towarowy — Właściwość Izby Odwoławczej w zakresie badania z urzędu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 64 ust. 1 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 71 ust. 1 i art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 249/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Glaxo Group Ltd (Brentford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Baran, T. St Quintin, S. Wickenden, barristers, E. Morris i R. Jacob, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Celon Pharma S.A. (Łomianki, Polska) (przedstawiciel: M. Krasiński, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 sierpnia 2016 r. (sprawa R 2108/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Glaxo Group a Celon Pharma.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 31 sierpnia 2016 r. (sprawa R 2108/2015-4).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Glaxo Group Ltd w toku postępowania przed Sądem.
- 3) Celon Pharma S.A. pokrywa własne koszty związane z postępowaniem przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 1 czerwca 2018 r. – Casual Dreams / EUIPO – López Fernández (Dayaday) (Sprawa T-900/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dayaday — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe DAYADAY i dayaday — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Renoma — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego}

(2018/C 249/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Casual Dreams, SLU (Manrèse, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Tarí Lázaro)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo S. Palmero Cabezas, następnie J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Miguel Ángel López Fernández (Fuensalida, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2016 r. (sprawa R 375/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Casual Dreams a M.A. Lópezem Fernándezem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 października 2016 r. (sprawa R 375/2016-2).

- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Casual Dreams, SLU, w tym koszty poniesione przez tę spółkę w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą.

(¹) Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Consorzio di garanzia dell'olio extra vergine di oliva di qualità / Komisja

(Sprawa T-163/17) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Równoległe kampanie promocyjne oliwy z oliwek w państwach trzecich, jedna finansowana przez EFRG i dotycząca promocji oliwy z oliwek pochodzenia europejskiego i druga finansowana przez EFRROW i dotycząca promocji oliwy z oliwek pochodzenia hiszpańskiego — Brak koordynacji pomiędzy służbami Komisji odpowiedzialnymi za zarządzanie oboma programami — Szkoda majątkowa — Utrata zamówienia i utrata korzyści — Krzywda — Naruszenie wizerunku handlowego)

(2018/C 249/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Consorzio di garanzia dell'olio extra vergine di oliva di qualità (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Fratini i G. Pandolfi, następnie A. Fratini)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis, D. Bianchi i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 268 TFUE mające na celu uznanie obowiązku naprawienia szkody, jaką miał ponieść skarżący, co do zasady, ze względu na brak koordynacji pomiędzy służbami Komisji odpowiedzialnymi za zarządzanie kampaniami promocji europejskiej i hiszpańskiej oliwy z oliwek w państwach trzecich (Indie, Rosja i Chiny), finansowanymi z funduszy europejskich oraz z uwagi na brak wyeliminowania zakłóceń konkurencji i wynikających stąd szkodliwych skutków.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Consorzio di garanzia dell'olio extra vergine di oliva di qualità pokrywa własne koszty.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Arbuzov / Rada(Sprawa T-258/17) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2018/C 249/34)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Sergej Arbuzov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: M. Mleziva, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Pekař i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których mają zastosowanie te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim nazwisko Sergeja Arbuzova zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2018 r. – Uponsor Innovation / EUIPO – Swep International (SMATRIX)(Sprawa T-264/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SMATRIX — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy AsyMatrix — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 76 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 rozporządzenia 2017/1001) — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Nieprzeprowadzenie oceny dowodu przedstawionego przed Wydziałem Sprzeciwów}

(2018/C 249/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Uponsor Innovation AB (Borås, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat A. Kylhammar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Swep International AB (Landskrona, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci J. Norderyd i C. Sundén)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2017 r. (sprawa R 236/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Swep International a Uponsor Innovation.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 1 marca 2017 r. (sprawa R 236/2016-2).
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Uponsor Innovation w związku z postępowaniem przed Sądem.
- 3) Swep International AB pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Uponsor Innovation w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą EUIPO.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (6000)

(Sprawa T-302/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 6000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}

(2018/C 249/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.-C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. (sprawa R 656/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (4000)
(Sprawa T-303/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 4000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}

(2018/C 249/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.-C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. (sprawa R 654/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (5000)(Sprawa T-304/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 5000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia}

(2018/C 249/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.-C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. (sprawa R 655/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Nosio / EUIPO (MEZZA)(Sprawa T-314/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MEZZA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Ograniczenie towarów — Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 49 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 249/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Nosio SpA (Mezzocorona, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i J. Graffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Capostagno i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2017 r. (sprawa R 1518/2016-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego MEZZA jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.

2) Nosio SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – Korwin-Mikke / Parlament

(Sprawa T-352/17) ⁽¹⁾

(Prawo instytucjonalne — Parlament Europejski — Regulamin Parlamentu — Wypowiedź naruszająca powagę Parlamentu i sprawny przebieg prac parlamentarnych — Sankcje dyscyplinarne polegające na utracie prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie i czasowym zawieszeniu uczestnictwa w całości prac Parlamentu — Wolność wypowiedzi — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa)

(2018/C 249/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Janusz Korwin-Mikke (Józefów, Polska) (przedstawiciele: adwokaci M. Cherchi, A. Daoût i M. Dekleermaker)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, S. Seyr i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie oparte na art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. oraz decyzji Prezydium Parlamentu z dnia 3 kwietnia 2017 r., nakładających na skarżącego sankcję utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres 30 dni, czasowego zawieszenia uczestnictwa w całości prac Parlamentu na okres dziesięciu kolejnych dni oraz zakazu reprezentowania Parlamentu przez okres jednego roku, a po drugie, przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tych decyzji.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2017 r.

2) Żądanie odszkodowawcze zostaje oddalone.

3) Janusz Korwin-Mikke i Parlament Europejski pokrywają swoje własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja

(Sprawa T-393/10 INTP) ⁽¹⁾

(Postępowanie — Wykładnia wyroku — Sprostowanie — Brak rozstrzygnięcia)

(2018/C 249/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm), Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciel: C. Stadler, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, H. Leupold i G. Meessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem głównym, żądanie dokonania wykładni wyroku z dnia 15 lipca 2015 r., Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja (T-393/10, EU:T:2015:515), a pomocniczo, żądanie sprostowania i uzupełnienia tego wyroku.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 17 kwietnia 2018 r. – Westbrae Natural / EUIPO – Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM)

(Sprawa T-65/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COCONUT DREAM — Wycofanie sprzeciwu — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)

(2018/C 249/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Westbrae Natural, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: D. McFarland, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 listopada 2016 r. (sprawa R 182/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Kaufland Warenhandel a Westbrae Natural.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Westbrae Natural, Inc. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – VKR Holding / EUIPO (VELUX)

(Sprawa T-465/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego VELUX —
Zastrzeżenie starszeństwa wcześniejszego krajowego słownego znaku towarowego VELUX — Uchylenie
decyzji Izby Odwoławczej — Artykuł 103 rozporządzenia (UE) 2017/100 — Następcza
bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania}

(2018/C 249/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VKR Holding A/S (Søborg, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Heebøll)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 maja 2017 r. (sprawa R 1927/2016-2) dotyczącą wniosku mającego na celu zastrzeżenie starszeństwa identycznego krajowego (estońskiego) znaku towarowego dla słownego znaku towarowego „VELUX” zarejestrowanego jako unijny znak towarowy.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Transtec / Komisja**(Sprawa T-228/18 R)****(Środek tymczasowy — Zamówienia publiczne — Umowa ramowa dotycząca świadczenia usług na rzecz państw trzecich będących beneficjentami pomocy zewnętrznej Unii — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)**

(2018/C 249/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transtec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i N. Flandin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Aresu i J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 26 marca 2018 r., w której instytucja ta odrzuciła ofertę skarżącą i udzieliła dziesięciu innym oferentom zamówienia dotyczącego części nr 3 przetargu „umowa ramowa dotycząca wprowadzenia w życie pomocy zewnętrznej 2018 (FWC SIEA 2018) 2017/S 128–260026”, numer referencyjny EuropeAid/138778/DH/SER/Multi oraz o nakazanie Komisji, by włączyła tymczasowo skarżącą do wybranych oferentów.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Klymenko / Rada**(Sprawa T-274/18)**

(2018/C 249/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorowych Klymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi Oleksandra Viktorowycha Klymenki;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych aktów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznego środka prawnego zagwarantowanych na mocy podstawowych zasad prawa Unii, w szczególności na mocy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej nie może stanowić podstawy prawnej dla środka ograniczającego przyjętego wobec O.V. Klymenki.
4. Zarzut czwarty odnoszący się do istnienia błędu dotyczącego okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim O. V. Klymenko przedstawił dowody wykazujące brak wystarczającej podstawy faktycznej mogącej uzasadnić jakiegokolwiek postępowanie karne.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do ochrony własności, stanowiącego podstawową zasadę prawa Unii chronioną na mocy art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2018 r. – Arbuzov / Rada

(Sprawa T-284/18)

(2018/C 249/46)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Sergej Arbuzov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim dotyczy ona Sergeja Arbuzova;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Sergeja Arbuzova.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu decyzji (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie. @@

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Pšonka / Rada

(Sprawa T-285/18)

(2018/C 249/47)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Pavlovič Pšonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu decyzji (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez europejską Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do sprawiedliwego procesu, do domniemania niewinności, a także do ochrony własności prywatnej.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Pšonka / Rada

(Sprawa T-289/18)

(2018/C 249/48)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Artem Viktorovič Pšonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu decyzji (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez europejską Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do sprawiedliwego procesu, do domniemania niewinności, a także do ochrony własności prywatnej.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Portugalia / Komisja

(Sprawa T-292/18)

(2018/C 249/49)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estevão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/304 z dnia 27 lutego 2018 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie w jakim decyzja ta wyłącza z finansowania przez Unię Europejską wydatki poniesione przez Republikę Portugalską w wysokości 1 052 101,05 EUR, ponieważ stanowią one „Należności błędnie przedstawione w tabeli w załączniku III, unikanie stosowania zasady 50/50”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia przepisów art. 32 i 33 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽¹⁾ oraz art. 54 rozrządzenia (UE) nr 1306/2013⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2018 r. – Grecja / Komisja**(Sprawa T-295/18)**

(2018/C 249/50)

Język postępowania: grecki

Strony*Strona skarżąca:* Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, I. Pachi, A.E. Vasilopoulou i E. Chroni)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zostały w niej wykluczone z finansowania Unii określone wydatki Republiki Greckiej na łączną kwotę (brutto) 17 869 131,75 EUR (wpływ na budżet 14 857 076,98 EUR), które zostały poniesione i zadeklarowane w ramach EFRROW w związku ze środkami 125A, 321 i 322 (kwota brutto 15 631 043,52 EUR i wpływ na budżet 12 618 988,75 EUR) i ze środkiem 123A (kwota 2 238 088,23 EUR), jak również wydatki w wysokości 588 103,59 EUR, które zostały poniesione w ramach EFRG w następstwie środka kontroli transakcji w latach budżetowych 2011–2014, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów. Sześć pierwszych zarzutów dotyczy korekty, która została dokonana w ramach EFRROW w odniesieniu do środków 125A, 321, 322 i 123A, podczas gdy dwa pozostałe dotyczą korekty, która została dokonana z powodu niedociągnięć w kontroli transakcji na podstawie tytułu V rozdział III rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾.

1. Zarzut pierwszy jest oparty na błędnej wykładni i błędnym zastosowaniu przypadku przewidzianego w art. 52 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, dotyczącego przekroczenia przez Komisję kompetencji *ratione temporis* do nałożenia spornych korekt finansowych oraz błędu w ocenie okoliczności faktycznych popełnionego przez Komisję przy ustalaniu podstawy obliczenia spornej korekty.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca powołuje się, pośilkowo, na naruszenie zasad *ne bis in idem*, pewności prawa, dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań państwa członkowskiego i proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci jest oparty na naruszeniu przepisów art. 71 ust. 2 i art. 75 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005⁽²⁾, art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006⁽³⁾, postanowień krajowego Programu rozwoju obszarów wiejskich zatwierdzonego przez Komisję (PROW 2007–2013), jak również art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011⁽⁴⁾, na braku podstawy prawnej i uzasadnienia, jak również na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do nałożonej ryczałtowej korekty finansowej w wysokości 10 %, mimo że instytucja zarządzająca wykonała w pełni swoje kompetencje zgodnie z prawem.
4. W zarzucie czwartym, podniesionym pośilkowo w stosunku do zarzutu trzeciego, strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasad proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań państwa członkowskiego i wytycznych zawartych w dokumentach VI/5330/1997 i C(2015) 3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., oraz na niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do stawki 10 % zastosowanej korekty finansowej.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, błędu w ocenie okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do domniemanych uchybień w zakresie oceny wniosków o przyznanie pomocy, jakich miała się dopuścić instytucja zarządzająca, jak również domniemanego braku kontroli zarządczej w odniesieniu do prac w zakresie oceny, ale także naruszenia zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty jest oparty na naruszeniu art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, zasady proporcjonalności, na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych i na niewystarczającym uzasadnieniu w odniesieniu do domniemanego braku oceny rozsądnego charakteru wydatków.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym należy stwierdzić nieważność korekty finansowej zastosowanej w odniesieniu do lat budżetowych 2011–2013, ponieważ jest ona pozbawiona podstawy prawnej; w szczególności w odniesieniu do roku 2013 jest ona sprzeczna z zasadą dobrej administracji.
8. W zarzucie ósmym, który składa się z pięciu odrębnych części, strona skarżąca twierdzi, że sporna korekta została nałożona wskutek błędu Komisji w ocenie okoliczności faktycznych z całkowitym pominięciem uzasadnienia i z naruszeniem prawa do obrony przysługującego Republice Greckiej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2006, L 368, s. 15).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. 2011, L 25, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Banco Comercial Português i in. / Komisja

(Sprawa T-298/18)

(2018/C 249/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banco Comercial Português (Porto, Portugalia), Banco ActivoBank S.A. (Lizbona, Portugalia) i Banco de Investimento Imobiliário S.A. (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: C. Botelho Moniz, L. do Nascimento Ferreira, F. C. Laprévotte, A. Champsaur i D. Oda, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(217/N) z dnia 11 października 2017 r. (Pomoc państwa SA.49275) w zakresie, w jakim uznaje ona contingent capital agreement (kontyngentowe porozumienia kapitałowe, zwane dalej „CCA”) zawarte i obowiązujące pomiędzy Portuguese Resolution Fund (zwanym dalej „Resolution Fund”) i Lone Star group (zwaną dalej „Lone Star”), w kontekście sprzedaży Novo Banco, S.A. (zwanego dalej „Novo Banco”), przez pierwszy na rzecz drugiej, za pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem, i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że restrukturyzacja 2014 Banco Espírito Santo, S. A. (zwanego dalej „BES”) została podjęta wyłącznie na podstawie prawa portugalskiego i przed wejściem w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (zwanej dalej „BRRD”);
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że BRRD miała zastosowanie jedynie od dnia 1 stycznia 2015 r.;
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że w celu zachowania jedności i wdrożenia początkowego procesu restrukturyzacyjnego BES sprzedaż Novo Banco powinna zostać dokonana według prawa krajowego obowiązującego przed implementacją BRRD;
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo błędnie stwierdzając, że brak jest nierozzerwalnego związku pomiędzy postanowieniami BRRD dotyczącymi oceny CCA;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 101 i 44 BRRD;
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”, Dz.U. 2015, L 248, s. 9), poprzez brak wszczęcia formalnego postępowania pomimo istnienia szeregu wątpliwości dotyczących zgodności mechanizmu CCA z prawem UE, pozbawiając w ten sposób skarżących ich praw procesowych.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2018 r. – Herrero Torres / EUIPO – DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)

(Sprawa T-326/18)

(2018/C 249/52)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: José-Ramón Herrero Torres (Castellón de la Plana, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.V. Gil Martí)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DZ Licores, SLU. (Kartagina, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: DZ Licores, SLU.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES” – zgłoszenie nr 14 444 855

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie R 2104/202017–5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z powodu jej niezgodności z prawem i zasądzenie kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 oraz art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – Bodegas Altun / EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN)

(Sprawa T-334/18)

(2018/C 249/53)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Altun, SL (Baños de Ebro, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Oria Sousa-Montes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Codorníu, SA (Esplugues de Llobregat, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy ANA DE ALTUN – zgłoszenie nr 11 860 913

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie R 173/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – Gibson Brands / EUIPO – Wilfer (Kształt gitary)**(Sprawa T-340/18)**

(2018/C 249/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gibson Brands (Nashville, Tennessee, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: K. Hughes, solicitor, A. Renck i C. Stöber, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Hans-Peter Wilfer (Markeneukirchen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt gitary) – unijny znak towarowy nr 9 179 953

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2018 r. w sprawie R 415/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Hansa-Petera Wilfera, na wypadek gdyby wstąpił do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - naruszenie art. 52 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sowaer / Komisja**(Sprawa T-474/16)** ⁽¹⁾

(2018/C 249/55)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – QD / EUIPO**(Sprawa T-787/16)** ⁽¹⁾

(2018/C 249/56)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2018 r. – QD / EUIPO**(Sprawa T-199/17)** ⁽¹⁾

(2018/C 249/57)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 30 maja 2018 r. – António Conde & Companhia / Komisja**(Sprawa T-443/17)** ⁽¹⁾

(2018/C 249/58)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Nova Brands / EUIPO – Natamil (Natamil)**(Sprawa T-23/18)** ⁽¹⁾

(2018/C 249/59)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL